

Ajatuksia vapaaehtoistyön jälkeen

Kokemuksena vapaaehtoistyöaikana oli varsin rikastuttava. Eläminen ja työskentely vieraassa maassa vieraan kulttuurin keskellä antoi minulle paljon. Opin todella paljon uutta Keniasta ja kenialaisesta kulttuurista. Tunsin myös, että minulla oli paljon annettavaa ihmisille, joiden parissa työskentelin.

Ammattikoululla asuminen oli varsin mukavaa. Tilat olivat riittävästi sisustettu. Estan mukaan amikselle voisi majoittaa kaksi asukasta, yhden kumpaankin huoneeseen. Oma näkemykseni kuitenkin on, että jos Suomesta on lähdeössä samaan aikaan useampikin työntekijä, tilojen puolesta sinne voisi majoittua useampikin, jos kyseessä on ennestään tutut henkilöt. Kummassakin makuuhuoneessa on 120 cm leveä sänky, joten siinä mahtuu kyllä kaksi kaverusta nukkumaan (testattiin Agan kanssa, kun Mikko-potilas yöpyi toisessa makkariissa). Tai lattialla on yllin kyllin tilaa patjoille. Itse näkisin, että vierasmajaan voisi majoittaa vaikka neljä "opiskelijaa".

Itseäni harmitti jonkin verran se, ettei ompelukurssi ehtinyt alkaa vielä huhtikuussa. Ehkä juuri tästä johtuen koin yhteydenpidon ammattikoulun johtajaan Estaan hieman ongelmalliseksi. Jos minulla oli asiaa hänelle, piti minun jäädä aamulla vartomaan hänen tuloaan tai yrittää kiiruhtaa lastenkodilta aikaisemmin amikselle. Koin kuitenkin asioiden hoidon Estan kanssa luontevammaksi kuin esim. lastenkodin henkilökunnan kanssa. Jatkossa, jos vapaaehtoistyöntekijät työskentelevät säännöllisesti molemmissa projekteissa, tätä yhteydenpito-ongelmaa tuskin on.

Jonkun verran koin oloni yksinäiseksi iltaisin amiksella. Joka ilta kuudesta-kymmeneen sain olla omissa oloissani. Olihan minulla aikaa lukea, katsella telkkaria ja kirjoitella kirjeitä, mutta seuraa olisin kaivannut jonkin verran. Itse koin kuitenkin asian niin, että halusin ehdottomasti olla ammattikoulun mäellä hyvissä ajoin ennen pimeää, joten iltaisin ei ollut mahdollisuutta käydä missään. Koin kahden ja puolen kuukauden oloni Keniassa hyvän mittaiseksi ajaksi tutustua maan oloihin ja kulttuuriin. Ajassa ehti jo nähdä ja kokea kaikenlaista.

Lastenkodilla työskentelin aika paljon omissa oloissani, joten en kokenut saavani sieltä paljoakaan tukea työlleni. Toisaalta se oli myös tietoinen valintani: halusin olla neutraali lastenkodin toimintamallia kohtaan, en halunnut puuttua juurikaan toimintatapaan. Toisaalta koska koin roolini lasten leikittäjänä ja lasten kanssa olijana, en myöskään saanut seuraa palkatulta henkilökunnalta. Kukaan muu ei tuntunut tunnistanut itseään samaan rooliin kanssani, mikä on todella sääli.

Yksi mieltäni askarruttanut asia oli lasten tv:n katselu. Ilmeisesti lastenkodilla on lauantaisin tv-päivä. Agan kanssa vilkaisimme kahtena lauantaina ohjelmia, joita lapsille näytettiin. Pienet lapset katsovat swahilin-kielistä "opetusohjelmaa" perhe-elämästä. Perheen isä joi itsensä humalaan, riehui ja pieksi vaimoan. Se näytti olevan perhe-elämän malli tässä ohjelmassa. Tuntui pahalta se, että nämä lapset jotka eivät muutenkaan näe normaalin perhe-elämän mallia, saavat katsoa tällaista ohjelmaa.

Kummiryhmän vierailun koin lapsille todella antoisaksi. Heidän elämässään ei muuten tapahdu juurikaan muuta arjen toimien lisäksi. Kokisinkin, että jos vain resurssit antaisivat myöden, voisivat kummit ottaa mukaansa

esim. uintireissuille jonkin muunkin lapsen oman kummilapsensa lisäksi. Tai kummit voisivat oleilla päivän-pari lastenkodilla järjestäen lapsille mahdollisuuden pelata tai leikkiä ohjatusti.

Koin yhteistyön Nakurun Lapset Ry:n kanssa todella palkitsevaksi. Lisäksi suomalainen yhteistyökumppani loi minulle turvallisuuden tunnetta. Tiesin, että jos asiat eivät sujuisikaan odotetusti Keniassa, minulla olisi joku, kehen ottaa yhteyttä. Lisäksi järjestön luoma verkosto loi tunteen, etten ollut yksin, vaan siellä oli ihmisiä jotka pitivät tietyllä tavalla huolta minunkin asioista. Voin suositella lämpimästi muitakin lähtemään vapaaehtoistyöhön Nakurun Lapset Ry:n kautta, kenties vielä joskus palaan leikittämään lapsia Keniaan...

Koin aikaisempien vapaaehtoistyöntekijöiden tapaamisen ennen matkaa todella hyvänä tilaisuutena kysellä asioista ja toivon, että minäkin voisin jatkossa kertoa kokemuksistani seuraaville lähtijöille.

Päivi Aitamurto

Vapaaehtoistyöntekijä 15.2.-30.4.2003